

[Aksel Larsen.]

som jeg ved er et fremkommeligt menneske, at overveje, om man dog ikke burde tilslutte sig det, vi kommunister før har foreslået, og som vi nu foreslår igen som et underænderingsforslag til socialdemokratiets ændringsforslag, nemlig at stk. 2 i § 11 skal affattes således:

„Priskontrolrådet registrerer de indgivne anmeldelser. De i stk. 1 nævnte aftaler, vedtagelser eller bestemmelser har først gyldighed, når de er prøvet og godkendt af priskontrolrådet.“

Det vil være totalt meningsløst, hvis man kan lave sådanne prisaftaler og sætte dem i kraft uden at afvente, at de er prøvet og godkendt af de priskontrollerende myndigheder.

Må jeg i samme forbindelse sige, at jeg har fået mange, endda uhyggelige eksempler på, at i den skrappeste strid med gældende lov har man med mange års forsinkelse anmeldt sådanne aftaler, vedtagelser og bestemmelser, og det forekommer mig ikke, at der er sket de pågældende lovbrudere noget særlig menneskeligt. Jeg vil tillade mig at spørge den nuværende højtærede handelsminister, om han ikke kunne tænke sig at foranledige indledet en meget skrap kurs i de tilfælde, hvor sådanne prisaftaler o. lign. anmeldes så meget som en time for sent, og naturligvis med stærkt stigende virkning, hvis de anmeldes år for sent.

Vi har tidligere gjort gældende, at ministeren måtte have mere klar besked om, hvordan han skal administrere prisloven på vigtige områder, og derfor har vi som underænderingsforslag — det er af rent tekniske grunde, det fremsættes som underænderingsforslag og ikke som ændringsforslag — gentaget vort tidligere fremsatte forslag om, at prislovens § 18 ændres sådan, at ministeren ikke kan gribe ind, hvis det passer ham, mod visse overtrædelser, men at ministeren skal gøre det. Det drejer sig igen om disse prisaftaler o. s. v., hvor man i § 18 siger, at ministeren kan pålægge enkeltpersoner og virksomheder, der har forsømt at meddele deres aftaler, at de under dag- eller ugebøder skal opfylde deres pligt. Jeg mener, det er altfor vagt; så afhænger det i virkeligheden af sindelaget hos den minister, der administrerer loven. Jeg synes, det skal gøres rigoristisk, sådan at der under alle omstændigheder skal pålægges disse enkeltpersoner og virksomheder pligt til under dagbøder at komme med oplysninger. Men det er iøvrigt noget, der står i forbindelse med det, jeg tidligere har sagt om nødvendigheden af

en langt skrappere kurs overfor dem, der undlader eller med meget store forsinkelser kommer med anmeldelser.

De resterende løbenumre indenfor socialdemokratiets ændringsforslag finder vi også vil forbedre den nuværende prislov, og jeg skal måske for en ordens skyld tilføje, at dette gælder også det, der i ændringsforslaget hedder § 3 og lyder således:

„I § 18 ændres ordene „kan ministeren for handel, industri og søfart efter rådets indstilling pålægge“ til: „pålægges ministeren for handel, industri og søfart efter forhandling med rådet“.“

Det gentager sig gang på gang, når vi skal behandle en lovforlængelse eller en lovændring herinde og man vil have fat i loven i den affattelse, den nu har, at så eksisterer den ikke. Man må finde forskellige dokumenter frem og sammenholde dem for at hitte ud af, hvordan loven lyder. Nå, det klæres naturligvis nok herinde, men jeg skulle tro, det er noget, som volder de største vanskeligheder ude i erhvervslivet, at man ikke til enhver tid har et optryk af vigtige love, således som de er gældende i øjeblikket. Det gælder forøvrigt ikke alene erhvervslivet, det gælder også alle andre områder af samfundslivet.

Jeg kunne godt tænke mig, hvis der nogensinde skulle komme en forfatningsrevision — hvad jeg altså ikke tør håbe på i denne konges tid —, at vi i den nye grundlov fik en paragraf, der beskæftigede sig med dette, eller at vi fik det, der måske ville virke endnu stærkere, en paragraf i politivedtægten om, at ministeren under strafansvar, om der ændres så meget som et komma i en lov, skal lade den genoptrykke i sin fulde ordlyd. Så kan man sige, at det koster penge og papir, men jeg synes, det er ganske urimeligt, at man, hver eneste gang man skal se noget i en lov, skal finde flere dokumenter frem og skal være omhyggelig for ikke at overse noget og tilsidst har en bunke dokumenter, som man ved at sammenholde kan læse og derved få at vide, hvad der står i loven. Jeg vil virkelig henstille, hvis tingets flertal skulle forkaste socialdemokratiets ændringsforslag, at man så overvejer, om man dog ikke i det mindste kunne vedtage denne paragraf, ikke fordi den har så afgørende betydning for priserne, men fordi almindelig rimelighed påbyder, at en sådan genoptrykning sker, også selvom der ikke foretages nogen ændring i prisloven nu, for der er jo sket ændringer i 1951, som bør indarbejdes i loven.

Jeg har måske talt mig lidt varm på